



QUARESMA AMB LA MARE TERESA DE CALCUTA SANTA DE LA MISERICÒRDIA

El papa Francesc, que ha demanat una Església per als pobres i ha decidit celebrar un Any Sant de la Misericòrdia, proclamarà Santa a la Mare Teresa de Calcuta el proper mes de setembre.

La Mare Teresa és una meravellosa manifestació de la Misericòrdia divina i un exemple de misericòrdia per a tota l'Església missionera. A través de la seva vida brilla la llum i l'amor de Déu. Ella mateixa ens l'anirà explicant al llarg d'aquesta Quaresma .

1

DÉU EM CRIDA A LA MISSIÓ

De sang sóc albanesa. Tinc la nacionalitat índia. Sóc religiosa catòlica. Per la meva vocació pertanyo al món sencer, però **el meu cor pertany completament al Cor de Jesús.**

Jo no sóc més que un petit llapis en mans de Déu. Ell és qui escriu. Ell és qui pensa. Ell és qui decideix. Ho repeteixo: no sóc més que un petit llapis a les seves mans.

1.- Com va néixer la meva vocació

Vaig néixer el 26 d'agost de 1910 a Skopje, una petita ciutat d'Albània. Era la menor dels tres fills de Nikola i Drane Bojaxhiu. Em van batejar amb el nom de Gonxha (Agnès), que en albanès vol dir «capoll de rosa» o «petita flor».



Agnès a los diez años con sus compañeros de colegio en Skopje.

Només tenia dotze anys quan, des del si de la meva família vaig experimentar per primera vegada el desig de ser missionera i pertànyer completament a Déu. Vaig reflexionar sobre això en la pregària al llarg de sis anys.

Durant un temps vaig viure amb la impressió que aquesta vocació ja no existia. Però va arribar un moment en què vaig recuperar la seguretat que Déu em cridava. Va ser la Mare de Déu de Letnice, en un santuari proper a Skopje, qui va intercedir per mi i em va ajudar a descobrir la meva vocació.



En moments d'incertesa sobre la meva vocació, hi va haver un consell de la meva mare que em va ajudar molt: **«Quan acceptis una tasca, porta-la a terme amb goig. Altrament, no l'acceptis.»**

Un cop vaig demanar consell al meu director espiritual sobre la meva vocació. Li vaig preguntar: «Pare, com puc saber que Déu em crida i per a què em crida?» Ell em va contestar: «Ho sabràs per la teva felicitat interior. **Si et sents feliç per la idea que Déu et crida perquè li serveixis a Ell i al proïsme, això serà la prova de la teva vocació.»**

2.- Resant als peus de la Mare de Déu

Va ser als peus de la Mare de Déu de Letnice, quan vaig escoltar per primera vegada la crida divina. Va passar al capvespre de la festa de l'Assumpció. **Estava jo amb una espelma encesa a les mans resant i cantant amb el cor ple de joia interior: «A la Muntanya Negra tenim una Mare...»**



L'escena roman inesborrable en el meu cor. Va ser llavors quan vaig escoltar la veu de Déu que em cridava per ser tota seva, consagrant-me a Ell i al servei del meu proïsme. Allí, aquell dia, vaig decidir consagrar- se completament a Déu en la vida religiosa .

Als divuit anys vaig decidir definitivament deixar la meva família i fer-me missionera. Mai més vaig tenir cap dubte sobre aquesta decisió. **Era la voluntat de Déu. Era ell qui m'havia escollit .**

3.- Ja no vaig tornar a veure la meva mare



Érem una família molt feliç. Estàvem molt units, especialment després de la mort del meu pare. **Vivíem els uns per als altres,** i cadascun xifrava la seva major preocupació en fer feliços els altres membres de la família.

La meva mare estava sempre molt ocupada. No obstant això quan vesprejava estava **sempre preparada per acollir al nostre pare.** Llavors no ho acabàvem d'entendre. Ara m'adono de la gran i delicada era la tendresa que li professava.

La meva mare era una santa dona. Tractava d'educar els seus fills en l'amor a Déu i del proïsme. Posava tot el seu esforç en què creixéssim units i ens va ensenyar a estimar Jesús i Déu sobre totes les coses. Ella mateixa ens preparava per a la primera comunió .

En la meva formació religiosa vaig estar assistida també per la parròquia del Sagrat Cor, amb la qual estava molt unida. **Els més pobres anaven a l'església i a casa, on la nostra mare mai els feia tornar amb les mans buides .**

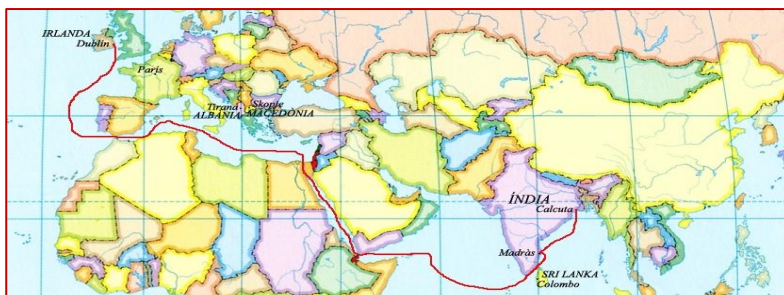
4.- El meu nom nou: Teresa

Seguir la meva vocació va representar un sacrifici tant per a mi com per a la meva família, que estava molt unida. Va ser el sacrifici que ens va demanar Crist. El dolor de la separació definitiva de la meva família, dels meus amics i la meva pàtria seria pal·liat per la infinita alegria de lliurar-me a Déu.

A través d'uns missioners jesuïtes de Skopje a l'Índia vaig prendre contacte amb les Germanes de la Mare de Déu de Loreto que llavors treballaven molt en aquell país. A l'octubre de 1928 vaig ingressar a casa de Rathfarnham, prop de Dublín, i al gener de 1929 vaig arribar a l'Índia per fer el noviciat. Aquest es va desenvolupar a Darjeeling, a la casa d'espiritualitat que les Germanes tenen als peus de l'Himàlaia.



En la professió de vots vaig canviar de nom. **Vaig escollir dir-me Teresa. Però era va ser el nom de la gran Teresa d'Àvila sinó per la petita: santa Teresa de Lisieux.**



5.- Professora durant vint anys

Durant vint anys vaig estar ocupada en l'ensenyament a nenes bé al St. Mary's High School. Aleshores era l'únic col·legi catòlic de Calcuta. **La meva missió era ensenyar: cosa que, fet per Déu, constitueix un magnífic apostolat.** A més de Geografia i Història, impartia Religió. No sabia dir si era bona professora o no. El que sí que puc assegurar és que m'agradava molt l'ensenyament.



*God bless you
M. Teresa me*